

Zpět na média

Zuzana Trankovská ml.: Textař Pavel Vrba si splnil přání

(časopis Pes přítel člověka, 2007)

Již několik let se v září koná na motolském cvičišti sdružení Helpes akce, při níž osobnosti známé zejména z kulturního života předávají asistenční psy jejich novým majitelům. Pravidelně bývá mezi pozvanými hosty také textař Pavel Vrba.

Skládat texty k písňím mi přijde jako trochu nevděčná profese. Většina posluchačů samozřejmě zná nádherné písničky – například Jasná zpráva nebo Jako za mlada od Olympiku, Říkej mi od Petry Janů či Bloudím pasáží v interpretaci Karla Gotta. Že je otextoval Pavel Vrba, ví však už jen někteří. Skladatel Oskar Petr před časem řekl: „Na cizí hudbu už texty nepíšu, to jsem si po zkušenostech zakázal. Nejsem Pavel Vrba, kterého, mimochodem, považuju za člověka na hranici geniality.“

Labrador se ke mně hodí

„Po zdravotních nepříjemnostech si začátkem roku přál Pavel Vrba jediné: „Aby mi bylo zachováno zdraví tělesné i duševní, aby byla zdravá i moje žena Marie a pes Charlota.“

Charlota je zlatá labradorka nejen barvou srsti, ale také povahou. Zuzana Daušová, která měla Charlotku na vychování, o ní říká: „To by byl úžasný asistenční pes! Ale pan Vrba ji nedá za nic na světě,“ na oko lituje zkušená výcvikářka.

„Já jsem po psu toužil vždycky, ale způsob života, který jsme vedli, to opravdu neumožňoval,“ vzpomíná na dobu „před Charloutou“ Pavel Vrba. „Až teprve v posledních letech jsem poněkud zvolnil tempo, a tak jsem si řekl, že bychom konečně mohli mít nějakého psa. Labrador se mi ze vše plemen líbil nejvíc, protože se mi zdálo, že se ke mně hodí ze všech nejlépe. Měl jsem pocit, že s labradorem bych mohl dobře vycházet. V pětadesáti letech už člověk nemůže moc dovádět s malým štěnětem a Charlota je skutečně nesmírně přizpůsobivá,“ láskyplně zavadí pohledem o labradorku, která mi přinesla medvídku a „řekla“: Pohraj si, je to prima.

Nenásilný pohyb

Existují profese, které jsou člověku vyloženě nezdravé. Být skladatelem, textařem, spisovatelem, to všechno vyžaduje tzv. sicflajš. Má-li hodně práce zdravotní sestřička, tak se nezastaví. Má-li hodně práce textař, nezvedne se od stolu. „Jeden z neméně důležitých aspektů při rozhodování, zda psa ano nebo ne, bylo, že jsem potřeboval pohyb. A máte-li psa, tak zkrátka nemůžete být líní. Pes vám to nedovolí. Časem jsem zjistil, že procházky se Charloutou mi jsou příjemné a nepovažuji je za povinnost, která mě obtěžuje,“ vzpomíná na začátky soužití se svým prvním psem textař Pavel Vrba.

V Praze – a zejména v centru – jsou ovšem procházky se psem dosti komplikovanou procedurou... „Ale kdepak!“ vyvádí mne z omylu Pavel Vrba. „Ráno chodí manželka se Charloutou na Letenskou pláň a se mnou pak absolvuje Charlotka veškeré schůzky, které během dne mám, včetně oběda v restauraci. Mám nedaleko od nás oblíbenou jednu malou hospůdku, kde si Charlota vyskočí na dřevěnou lavici, položí mi hlavu do klína, já si čtu a cizinci okolo jen koukají,“ usmívá se Pavel Vrba nad popularitou své Charloty. „Hospodskou stravu ale nedostává. Na výživu my dbáme! A naštěstí je tak vychovaná, že ani

doma neloudí, a to je u ní žrádlo na prvním místě – dokonce my jsme v žebříčku hodnot až za ním. Ale na stole můžeme nechat cokoli ležet a ona se toho ani nedotkne,“ pyšně zdůrazňuje slušné vychování Charloty její páníček.

Způsobná Charlota

Zdá se, že tato psí dáma je skutečně mimořádně dobře vychovaná. Ani v létě na chalupě, kde manželé Vrbovi stráví většinu dní, s ní nejsou starosti. Do lesa neutíká, většinu času tráví na velké zahradě a při procházkách si páníčka pečlivě hlídá. „V lese ji klidně můžu dát odložení a pokračovat dvě stě tři sta metrů a ona pořád leží a jenom ze mě nespustí oči. Když se konečně otočím, vzpažím a tlesknutím ji přivolám, tak letí jako pendolino!“

Během našeho povídání leží Charlotka způsobně u stolu a jen občas mě překontroluje, jestli jsem si to náhodou nerozmyslela a přece jenom si s přinesenou hračkou trošku nepohrajeme.

Skládáme společně

Klid a příjemná nálada dávají tušit, že pes je v domácnosti textaře Pavla Vrby na tom pravém místě. „Já bych řekl, že mít psa je vyloženě zdravé. V mém případě určitě. Hlavně po duševní stránce. Před Charlotkou ‚se mi nebylo stále všemu smáti‘ a teď mi stačí se na ni jenom podívat a už se musím usmívat. Rád se na ni dívám a rád ji hladím, protože dotyk ruky s její srstí je opravdu moc příjemný. Navíc je chytrá – nemůžu si pomoci, je to tak,“ reaguje na můj lehký úsměv Pavel Vrba. „Ona se spoustu věcí naučila sama, má k tomu příležitost, tak ji využívá. I když na druhou stranu říkám, že by z ní měl velkou radost Václav Klaus, protože naše Charlotka příliš velké změny nemiluje, ona je takový mladý konzervativec. Což je mimochodem tentýž protimluv jako dřevěné železo, ale to

bychom se dostali úplně někam jinam,“ vrací povídání zpátky k Charlotce Pavel Vrba. „Co ovšem musím na Charlotu prozradit, je to, že je urážlivá. Nemá ráda, když si například dlouho čtu. Ale abych to zase vyvážil další její dobrou vlastností,“ spěchá Pavel Vrba s pozitivem, „ona má v sobě něco mezi nebem a zemí, protože naprosto spolehlivě vycítí, kdy pracuju, a to si mi lehne na nohy, hřeje a „spolupracujeme“. Tak po třech čtyřech hodinách začne patrně cítit, že moje soustředění opadá – i když já si to třeba ještě nemyslím, což je zajímavé – a začne se vrtět, nosit míček a většinou docílí svého: totiž, že se jdeme projít.“ Charlota zkrátka vycítí, že sezení bylo dost a je třeba protáhnout páteř.

Básně pro Charlotu

Z Pavla Vrby vyzařuje skutečně nelíčená radost z toho, že Charlotu má. Výsledkem jejich harmonického vztahu je i to, že Pavel Vrba začal psát o Charlotě knížku. „Jsou to vlastně dialogy, které s ní vedu. Píšu to klasickou básnickou češtinou, protože se bohatost jazyka kvůli všem těm esemeskám a e-mailů vytrácí, tak bych rád, aby se jazyk Hrubína nebo Seiferta aspoň v něčem zachoval. Zatím nevím, kdy to vyjde, protože mám taky spoustu jiné práce, ale až to bude hotové, dám vám vědět. I když bych vám vlastně mohl už teď dát některou na ukázkou, chcete?“ nabízí našim čtenářům – jako prvním – k posouzení výsledky svého soužití s labradorkou Charlotou textař Pavel Vrba. Ráda přijímám a už teď se těším na knižní verzi.

Zuzana Trankovská ml.

Ukázky z připravované básnické sbírky Pavla Vrby

Noviny

*Ch: V čas ranní zdolám každou potíž
Neumím býti nečinná
Když Pavel snídá musí totiž
hledat zdroj vzteku v novinách
Já vyučená na aportu
z trafiky nosím Blesk a Frontu
a jiné plátky bezcenné
Tak je to u nás ložené
„Vždyť jsou to blbci! Svět je paskvil“
řve Pavel jako na lesy
Vždycky ho stejně vyděsí
kdo koho udal nebo zasklil
To já čtu zprávy z chodníků
z života dog i ratlíků*

Jsem původně pes pracovní

*Ch: Jsem původně pes pracovní
Mě hýčká Život svými dary
Jsem uvyklá své úrovni
a nejím co kdo uklohní
Já s Pavlem prošla mnohé bary
Kuchaři v nich jsou čarovní
a jídla mají chuť i tvary
Přes Pavlův zákaz výslovný
v kuchyních dýchám vonné páry
Je přetěžké se uskrovnit
Ten tam čas kdy pes tahal káry
Ač původně jsem pracovní
jsem uvyklá své úrovni
Miluji Život s jeho dary*

(Pozn. redakce: Knížka Charlotta vyšla rok po básníkově smrti v roce 2012 v nakladatelství Primus.)

[Zpět na začátek textu](#)